



Text: Cristina Boboc / Grafica: Sandu-Milea Lucian

În 1976 un regizor român, Carol Corfanta, debutează cu filmul "Serenada pentru etajul XII". Dincolo de mesaje propagandistice și elogiașe ale locuirii la bloc, filmul este o excelentă frescă socială a perioadei în care casele din proximitatea rurală a Bucureștiului cad sub presiunea progresului și a modernizării socialiste. Personajele filmului sunt reprezentanți ai mai multor categoriilor sociale: profesori universitari, muzicieni, dar mai ales muncitori care se vor amesteca între ei în același bloc ca urmare a egalității sociale socialiste. Bucuria mutării de la casa veche, rurală, la apartamentul nou, primit ca pe trofeu al muncii depuse este povestită prin ochii lui Firu – strungar ce se apropie de 50 de ani și urmează să se mute la București, împreună cu alți vecini din comună ca urmare a repartițiilor primite. Nerăbdători, merg în toila nopții să-și viziteze apartamentul în care urmează să se mute. Aici, Firu, în plin extaz, i se confesează copacului din fața blocului: „De mâine începe anul unu, ziua întâi: apă caldă, adio cărbuni, adio scârțâială!” apoi intră în apartament, unde descoperă câte dulapuri are: „Acum să te văd, Firule, cu ce umpli toate dulapurile astea. Mamăăă, nici la grecu n-am văzut așa ceva!”. Inspectează spațiul, pășind încet de într-o altă cameră,

iar când descoperă că dușumeaua nu scârție sare bucuros de pe un picior pe altul, exclamând: „*Adio, scârțâială!*”.

Fascinația noului în economia domestică postindustrială este un fel de „anul unu, ziua întâi” în universul cotidian socialist a lui Firu care devine peste noapte un „om nou”. Este o reîncepere a vieții, o noutate înconjurată de nou care se suprapune de multe ori cu evenimente importante, remarcabile din viața locatarilor: așteptarea unui copil, căsătorie. Proprietarii se mută în apartamentele noi, „proaspete” însoțiți de cele mai multe ori numai de lucruri personale.

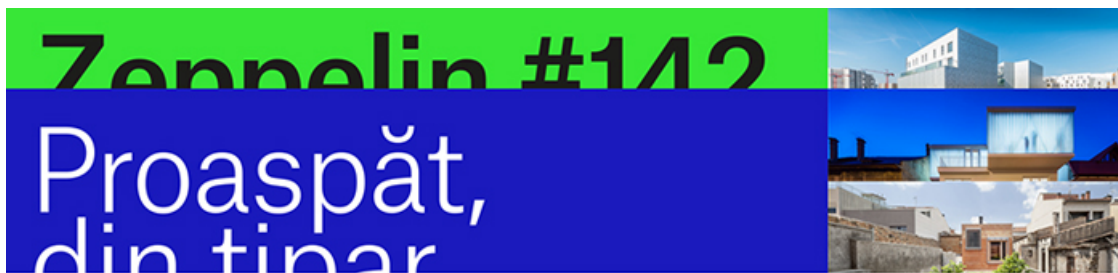
Lucrurile vechi par să nu se mai potrivească spațiului nou. Nevoia de modernizare și de modernitate rupe legătura afectivă cu trecutul pe criteriile estetice. „Vechiul” are valențele simbolice ale unui trecut lipsit de estetism. Personalizarea casei, transformarea spațiului în loc și construcția lui acasă este responsabilitatea proprietarului, a locatarului, proces de la care sunt excluși ceilalți membri non-locatari ai familiei. Familia (părinții, în general) poate contribui material, poate suplini resursele materiale ale copiilor mutați „la casa lor”, dar nu va influența alegerea acestora. Acasă este un spațiu personal, o materializare a propriilor aspirații și a individualismului familial asupra locului apropiat. Părinții sunt astfel excluși din cadrul simbolic al noii locuințe, implicația lor este pur economică, financiară fără putere de decizie.

Accederea la noile standarde de viață este totodată și o formă de modernizare, o depășire a unor standarde învechite. Modelul produsului „european” devine astfel o formă de garanție a calității și esteticii în contrast cu modelul „comunist” autentic: urât și necalitativ. Idealizarea occidentală reconfigurează structura locuirii în toate formele sale: tipul și numărul obiectelor electrocasnicelor folosite; formele, culoarea și mai ales utilitatea mobilierului; modul de amenajare a locuințelor; structura noilor construcții destinate locuirii; spațiile de verzi etc. Modelul „european” devine sinonim pentru curat, sigur, estetic, destinat doar celor care cunosc și împărtășesc aceleași valori.

De la etajul 24 al unui ansamblu rezidențial periferic, Bucureștiul pare un oraș peștiș, întins cefalopodic pe unde i-a permis geografia urbană. Odată cu facilitarea accesului la sistemul creditar, noile construcții imobiliare au cunoscut un boom care a înconjurat orașul cu structuri noi de locuire. Astfel ansamblurile rezidențiale au devenit noul trend în materie de locuire, într-un cadru social caracterizat de un sistem imobiliar bazat pe proprietate. *Serenada de la etajul 24* al unui ansamblu rezidențial pare reluarea *serenadei de la etajul 13* al blocurilor din perioada socialistă. Nevoia de schimbare, de noutate este o reinventare perpetuă a modernității. Dacă la etajul 13 în 1976 și-au găsit aspirațiile membrii clasei muncitoare, la etajul 24 în 2015 stau aspirațiile clasei medii în formare. În ambele cazuri vorbim despre o despărțire simbolică de trecut, o ruptură cu vechiul mod de locuire care nu mai satisface necesitățile unei lumi moderne sau în proces de modernizare. Tranziția de la o formă de locuire la alta este marcată nu numai de relația cu spațiul, ci și de relația cu obiectele care redefinesc spațiul și activitățile cotidiene.

Fragment din „*Să locuiești în București.*” Un dosar despre opt categorii și mult mai

mulți oameni, care poate fi citit integral doar în ediția tipărită Zeppelin #142 (iunie-august), disponibilă în librăriile Cărturești și librăriile Humanitas.



Tema Dosarului acestei ediții e **Case vechi, Case noi**. Sumarul complet- [aici](#)

 **EQUITONE**
Fibre cement facade materials



www.equitone.com
<http://www.pinterest.com/equitonefacade>



Copyright © 2016 zeppelin, All rights reserved.

[unsubscribe from this list](#) [update subscription preferences](#)

MailChimp